

(c)

**Susanna Rafart**

{ **SELECCIÓ DE POEMES** }

Darrere l'esclat de sol que il·lumina la poesia de Susanna Rafart s'amaga una concepció dolorosa que només de manera esporàdica emergeix a la superfície. Les pulsions més pregones, però, s'autodenuncien fins i tot en el títol del seu llibre més conegut, *Pou de glaç*, que va guanyar el premi Carles Riba l'any 2002. Rafart ja havia publicat tres reculls lírics on s'evidenciaven les seves capacitats extraordinàries en la versificació i, sobretot, la coherència d'un itinerari poètic on l'escriptura intentava obrir un diàleg amb les altres arts i, en particular, amb la pintura i la música.

En els componiments inèdits que aquí presentem –i que formen part d'un volum que apareixerà pròximament al catàleg de l'editorial Moll–, s'hi noten les últimes conseqüències d'aquesta línia personal, que passa, entre d'altres influències, a través d'una lectura pregonada d'Ezra Pound i de Montale, per arribar a una *poètica de la laceració* que la inclou al grup d'escriptors catalans que s'han anomenat *els imparables*.

Al final de 2003, Rafart ha publicat el seu segon llibre de contes, *La inundació*, i les seves poesies s'estan traduint a diversos idiomes. Per l'any 2004 està prevista la publicació de la versió italiana de *Pou de glaç* a cura de l'autor d'aquesta nota per a l'editorial Crocetti.

FRANCESCO ARDOLINO  
**Universitat de Barcelona**

Traçaré cercles amb obsidiana,  
tall a tall, resseguint el fosc dels verbs,  
quan el dia serà el darrer dia  
enmig de bèsties goludes  
que amb urpes enllunades  
voldran amar la vida d'un sol vers,  
benefici de brúixoles indemnes  
sota columnes d'heura ennuvolades.  
Així serà que no escriurem el curs  
de rius vivíssims.  
Restaré als cercles sota neus adverses  
i aboliré la mar que m'incendia  
el llapis desolat d'aquests abismes.

Traccerò cerchi con ossidiana,  
segno per segno, seguendo il buio dei verbi  
quando il giorno sarà l'ultimo giorno  
in mezzo a bestie golose  
che con artigli lunari  
vorranno amare la vita d'un solo verso  
beneficio di bussole indenni  
sotto colonne d'edera rannuvolate.  
Sarà così che non trascriveremo il corso  
di fiumi vivissimi.  
Resterò nei cerchi sotto nevi avverse  
e abolirò il mare che m'incendia  
la matita desolata di questi abissi.

\* \* \* \* \*

Una ombra vellutada abrigo els dies  
en l'òpal de les figuracions:  
arbres que sagnen vels de pluges verdes;  
sanglota un tigre lent sota les ungles  
d'un nen de fira; en un taules d'escacs,  
la reina dicta el fat; cavalls encesos  
entren al cor de fusta d'un mot vell;  
girem tu i jo, herència o fortuna,  
en un jardí gravat de sal severa  
i els déus assalten anys que no tenim,  
revoltes afegides a l'ofici  
d'enterrar ossos de sèpia en la boira

Un'ombra vellutada avvolge i giorni  
nell'opale delle figurazioni:  
alberi che sanguinano veli di piogge verdi,  
singhiozza lenta una tigre sotto le unghie  
di un pupo da fiera; su una scacchiera  
la regina decreta il fato; cavalli ardenti  
penetrano il cuore di legno d'una vecchia parola;  
noi due giriamo, eredità o fortuna,  
in un giardino intaccato da sale severo  
e gli dei assalgono anni che non abbiamo,  
rivolte che s'aggiungono al mestiere  
di seppellire ossi di seppia nella nebbia.

(da Ritratto in *bianco*, inedito)

\* \* \* \* \*

Olis de la llum sobre la tarda  
diapositiven l'angle d'un rebuig.  
Per constatar el desert cal que la set  
vagi més lluny de la necessitat,  
la fam de les cultures feta sorra,  
els alfabetes rendits als nius de serps  
que deixen punts en blanc  
en àrides constel·lacions.  
Saber morir sense infantar  
massa records.

Oli della luce sulla sera  
danno in diapositiva l'angolo di un rifiuto.  
Per prender atto del deserto la sete  
dovrà superare la necessità,  
la fame di culture resa sabbia,  
gli alfabeti sperperati ai nidi delle serpi  
che lasciano punti in bianco  
su aride costellazioni.  
Saper morire senza generare  
troppi ricordi.

\* \* \* \* \*

Genet amarg enmig de gencianes,  
cavalques ombres vives i paraules:  
quin déu convoques amb la teva angúnia?  
Vessa la llet d'un pit al teu passat,  
avances cap a pulcres mars perennes  
i la mort t'és una estranya concòrdia.

\* \* \* \* \*

Menteix l'ortiga al jonc, l'arrel a l'aigua,  
menteix l'arç a la vinya, el foc a l'aire,  
menteix la veu a l'arc que la retalla,  
menteix l'ona a l'escata que perllonga  
el tímid sol d'abril damunt les pedres.  
Penya-segats amunt, les mans dels homes  
palpen miralls per posseir les ombres.

\* \* \* \* \*

Recordaràs, foll de raó, com cremen  
les algues que s'eixuguen en l'arena  
mentre la llum et mata el fum dels llavis  
i, en el segrest, l'excés de sol et porta?  
Imaginaves no pagar la gràcia  
que et senyoreja el cos amb inconsciència?  
Noi de la cala, mira aquestes barques  
tan afermades ara entre les pedres:  
no hauràs sospitat mai la carn secreta  
del vent que esquinça el cànem de les cordes.

\* \* \* \* \*

### **La fou de Bor**

Obscenament, hem ocupat la fou immaculada de cirerers silvestres. Hem  
llançat les flors a l'aigua perquè corrin i hem remogut les pedres cercant el  
baf glaçat del seu centre. Anys a venir, seran les consi roses primaveres i  
els seus obradors d'esperances els remots fingidors d'aquestes nostres  
veus.

(Poemes de S. Rafart inèdits en llibre; traduccions de F. Ardolino. Agraïm a tots  
dos autors el seu permís per a publicar-los a *Lectora*).